

عنوان مقاله:

ادبیات و تاریخچه ادبیات فارسی

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی تحقیقات پیشرفته در مدیریت و علوم انسانی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

مسعود سلطانی پارسا - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی گرایش ادبیات پایدارى دانشگاه یزد

خلاصه مقاله:

تاریخ ادبیات، چنان که از نام آن پیداست، شامل دو بخش است: تاریخ و ادبیات. تاریخ را در اینجا به اختصار می توانیم سرگذشت چیزی را با توجه به ریشه ها و علل و عوامل آن چیز بدانیم؛ اما ادبیات به ویژه در سنت ایرانی مفهومی وسیع است که قدری نیاز به توضیح دارد: برخی «مجموعه آثار مکتوب و بر جای مانده به هر زبان از روزگار نخست تا زمان حال» را ادبیات آن زبان می دانند. این تعریف تا حدی نارساست، برای آنکه اولاً ادبیات شفاهی و غیرمکتوب را شامل نمی شود، ثانیاً با این تعریف، گویا زبان و ادبیات یکی دانسته شده است، برای آنکه بنا بر این تعریف، باید حتی کتابهایی را که در مورد علوم مختلف تالیف شده از ریاضی و پزشکی و فیزیک گرفته تا فلسفه و هنر و دین، جزو ادبیات محسوب بداریم. حقیقت این است که در روزگار ما ادبیات مفهوم خاصتر و تعریف ویژهتری پیدا کرده که بر اساس آن، آثار ادبی از دیگر آثار مکتوب متمایز شده است؛ زیرا امروزه قلمرو ادبیات را به نوشته های خلاق یعنی شعر و نثرهای داستانی، نمایشی و نوشته های ذوقی منحصر می کنند، گذشته از آن، بخشی از ادبیات را هم ادبیات شفاهی یک ملت تشکیل می دهد که می تواند نوشته یا نانوشته باشد. اما در گذشته واژه «ادبیات» در ایران بیشتر بر ادبیات رسمی اطلاق شده و در یک دایره وسیعتر تمام آثار مکتوب را اعم از سنگ نبشته ها و آثار علمی، دینی، تاریخی، اخلاقی و هنری در بر می گرفته است.

کلمات کلیدی:

ادبیات، تاریخچه، واژه، آثار، زبان.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1667802>

